

Sygn. akt I CSK 17/21

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J. S. i A. S.
przeciwko P. [...] w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 lutego 2020 r., sygn. akt VII AGa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwane Przedsiębiorstwo Państwowe „P.” z siedzibą w W. wniosło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lutego 2020 r., którym oddalono apelacje obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 maja 2019 r., zasądającego od pozwanego na rzecz powodów J.S. i A.S. kwotę 124 431 zł z ustawowymi odsetkami.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarżący argumentuje, że w sprawie doszło do oczywistego - w jego ocenie - naruszenia art. 129 p.o.ś. poprzez nieprawidłowe wyliczenie szkody w postaci różnicy wartości nieruchomości położonej na OOU przejawiające się w odniesieniu wartości nieruchomości powodów do wartości innych nieruchomości położonych w okolicy, jednakże poza zakresem OOU zamiast - jak chciałby pozwany - w odniesieniu do wartości tej samej nieruchomości sprzed wejścia w życie OOU.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - niepubl.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, niepubl.). Przepisy prawa, których naruszenie miałyby skutkować oczywistą zasadnością skargi muszą mieć jednoznaczne brzmienie i nie podlegać różnym sposobom wykładni (por. np. postanowienie SN z dnia 18 grudnia 2020 r., III CSK 92/20, niepubl.). Niepodleganie różnym sposobom wykładni odnosi się również do przepisów, które przewidują pewien zakres swobody sędziowskiej, a czwarta przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania nie może być do nich odniesiona z wyjątkiem sytuacji, w których ocena sędziowska przyjęłaby charakter

arbitralny, w sposób skrajny nieuzasadniony, urągający zasadom logiki lub doświadczenia życiowego.

Skarżący opiera swoją argumentację na tezie, że obecnie kształtuje się nowa linia orzecznicza, zgodnie z którą najbardziej prawidłowym sposobem wyliczenia szkody powstałej na tle art. 129 p.o.ś. jako samodzielnej podstawy jest porównywanie obecnej wartości wartości tej samej nieruchomości sprzed wejścia w życie OOU. Taki sposób interpretacji orzecznictwa nie wydaje się uzasadniony. Należy podkreślić, że odszkodowanie z art. 129 u.o.ś. ma na celu tylko i wyłącznie rekompensatę ograniczeń korzystania z nieruchomości, w tym wywołanych utratą potencjalnego roszczenia o zaniechanie immisji w postaci nadmiernego hałasu, znajdujących się w bezpośrednim związku przyczynowym z wejściem w życie OOU. Z tej przyczyny sąd rozpoznający daną sprawę musi każdorazowo przyjąć taki punkt odniesienia w celu wyliczenia należnego odszkodowania, jaki w najmniejszym stopniu będzie pozostawał pod wpływem innych czynników mogących wpłynąć na fluktuację cen nieruchomości. Okoliczności te oceniane są *ad casu*, często z wykorzystaniem opinii biegłego. Opisana potrzeba elastyczności mogła wywołać po stronie skarżącego mylne przeświadczenie o występowaniu rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego bądź o kształtowaniu się nowej, odmiennej linii orzeczniczej. Tymczasem różnorodność kryteriów branych pod uwagę w poszczególnych sprawach odzwierciedla jedynie różnorodność w sytuacji ekonomicznej oraz położeniu poszczególnych nieruchomości. Należy również nadmienić, że o wystąpieniu oczywistej zasadności nie może świadczyć opowiadzenie się sądu za jednym z równie uprawnionych sposobów wykładni przepisu prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

ke